

Sygn. akt V KK 177/19

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2020r.,
sprawy **A. R.**
skazanego z art. 178a§4 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 26 października 2018r., sygn. akt II Ka (...)
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.
z dnia 12 lipca 2018r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2.kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzut związany z naruszeniem prawa procesowego, którego miałby dopuścić się Sąd Odwoławczy, gdy w istocie kasacja skierowana jest przeciwko ustaleniom faktycznym dokonany przez Sąd I – instancji. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523§1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

Choć kasacja formalnie wskazuje na wadliwe rozpoznanie przez Sąd Okręgowy zarzutów podniesionych w apelacji, to faktycznie kwestionuje poprawność ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji oraz dokonane w tym zakresie oceny Sądu II Instancji.

Nie można skutecznie postawić Sądowi Odwoławczemu zarzutu naruszenia art. 433§2 k.p.k. skoro nie ograniczył się on do odesłania do twierdzeń zaprezentowanych w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego, lecz obszernie odniósł się do wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji. Stąd też kasacja nie mogła okazać się zasadna.

Trzeba też wskazać, że zgodnie z dyspozycją art. 537a k.p.k. samodzielne podniesienie zarzutu naruszenia art. 457§3 k.p.k. nie może już być skuteczne w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Odwoławczy nie mógł też naruszyć art. 7 k.p.k. w sytuacji, gdy nie dokonywał żadnych samodzielnych ustaleń w sprawie.

W istocie zarzut kasacji sprowadza się do zaakcentowania przez obronę kwestii naruszenia art. 171§7 k.p.k. (błędnie określonego na k. 3 uzasadnienia kasacji jako art. 177§4 k.p.k.) poprzez oparcie się przez Sąd Rejonowy na oświadczeniu skazanego złożonym w stanie nietrzeźwości. Rzecz jednak w tym, że wskazany Sąd, w oparciu o takie oświadczenie, nie poczynił żadnych ustaleń faktycznych. Przytoczył natomiast jego treść i wskazał, że w odniesieniu do godziny spożycia alkoholu, skazany wskazywał trzy różne, wzajemnie wykluczające się wersje.

Najważniejsze jednak z tego punktu widzenia jest to, że na miejscu zatrzymania skazanego, ani w jego pobliżu, nie ujawniono żadnych butelek po alkoholu, co definitywnie wyklucza możliwość przyjęcia, że takowy był spożywany przez niego już po zaprzestaniu jazdy samochodem.

W tej sytuacji, jedynym logicznym wyjaśnieniem stanu w jakim znajdował się A. R., jest przyjęcie, że spożywał on alkohol przed rozpoczęciem jazdy samochodem lub w jej trakcie, a każdy z tych przypadków prowadzi do przyjęcia, że skazanemu prawidłowo przypisano popełnienie przestępstwa z art. 178a§4 k.k.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy, kierując się przedstawionymi względami, zarzuty podniesione w kasacji uznał za oczywiście bezzasadne. Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

